

HOPP! int. Fort! hurtigt! spring på!

HOPP, n. sing. II. (af *Hoppas*) 1) Den glada, förnöjda eller tröstefulla själsstämning, då man tror på ernäendet af något tillkommande godt eller på befrielsen, förlösningen ifrån något närvarande ondt, hvaraf man lider. *Hysa, nära h. Fatta h. Vara full af h., utan h. Han är utan h.* betyder äfv.: kan ej mera hjälpas, botas, räddas. *Utan h. förlorad. Göra sig, hafva h. om något. Göra sig h. om en god skörd. Man har h. om hans lif.* att hans lif kan räddas. *Vara vid godt h. Smickra sig med ett falskt h. Gifva någon h., godt h. om något. Gifva godt h. om sig,* gifva andra orsak till goda förhoppningar om ens blifvande framsteg, fortkomst, duglighet, o. s. v.; säges äfven i utsträckt mening om djur, växter och liflösa föremål. *Lesfa i h-et, hysa, nära hopp.* t. ex.: *Jag lesfer i h-et, att allt går väl till sluts. Sätta sitt h. på, till någon, på något,* t. ex.: *En kristen bör sätta sitt h. på, till Gud. Sätta sitt h. på ovissa rikedomar.* (Ordspr.) *H-et låter ingen komma på skam,* det är alltid lyckligt att kunna äga hoppet. — *Syn.* Förhoppning, Anspråk, Aspekt, Förlitan, Förtröstan. — 2) Person eller sak, hvar på man sätter sitt hopp. *Gud är mitt h. Framtiden är hans enda h.* — 3) Den af de tre teologiska dygderna (de öfriga tvenne: Tron och Kärleken), hvarigenom vi hoppas på ernäende af den eviga saligheten förmedelst tron på J. Christi förtjenst.

HOPPA, v. n. 1. 1) På en gång, genom ansats uppåt med kroppen, lyfta upp begge benen, för att antingen åter falla ned på samma plats eller förflytta sig till en annan. *H. högt i vädret af glädje. H. och dansa. H. och springa. H. en famn i ett hopp. H. smått. H. öfver en gårdesgård, ett dike. H. öfver käpp. H. på ett ben.* hålla upp ena benet i vädret och hoppa på det andra. *H. bört, fram, igenom, in, o. s. v. H. upp på en stol,* genom ett hopp förflytta sig upp derpå. *H. till,* af öfverraskning, häpenhet, göra ett plötsligt hopp. (Fig. ordspråksvis) *Han har h-t i galen tunna,* burit sig dumt åt, råkat fast. — *Syn.* Skutta. — 2) Säges äfv. om djur och liflösa ting, t. ex.: *Loppor och gräs-hoppor h. långt. En sten, som h-r på rattnet. Hjertat h-r af glädje,* klappar fort och hårdt. — 2) Med ett språng förflytta sig ifrån ett högre ställe till ett lägre. *H. af hästen, ned af ställningen, usför trapporna, ut genom fönstret.* — 3) (fig.) Med förbigående af person eller sak på en gång öfvergå, förflytta sig eller förflyttas till något der bortom. *Vid läsnig h. om, öfver en rad, ett ord, en sida, o. s. v. Han har h-t om mig* (genom befordran). *H. från ett ämne till ett annat.* — *H. öfver, se Öfverhoppa.*

HOPPANDE, n. 4. Handlingen, då man hoppar, gör flera hopp efter hvarandra. *Ett evigt h. och dansande.*

HOPPARA, hóp-påra, v. a. 1. 1) Låta djur para sig tillsammans. *H. får af olika raser.* — 2) (fig.) Förena. *H. rättskaffenshet med klokhet.* — För bem. 1. äfv. *Para ihóp.* — *Hopparande, n. 4. o. Hopparring, f. 2.*

HOPPARE, m. 3. (fam.) En, som alltjemt hoppar. Säges någon gång t. ex. om barn.

HOPPAS, v. d. 1. 1) Hafva, hysa, nära hopp (II). *H. allt godt, en god utgång. H. på något bättre. Man bör i det längsta h. Jag h., att du kommer. Jag h. vinna min process. Vi skole h. det.* — *Syn.* Förhoppas, Tillförsä sig,

Förvänta, Förmoda. — 2) *H. på,* förtrösta, förlita sig. *H. på någon ell. något. Jag h. på Gud. Det lönar icke mödan att h. på honom för medverkan till ändamålet.*

HOPPGIFVANDE, a. 1. Som ger godt hopp om sig. *En h. yngling.*

HOPPLÄSTRA, v. a. 1. (fam.) Medelst användande af plåster hopplåka. — Äfv. *Plåstra ihóp.* — *Hopplåstrande, n. 4. o. Hopplåstring, f. 2.*

HOPPNING, f. 2. Se *Hoppande, n.*

HOPPSA'N! håppsann, int. (sammandraget af *Hopp sa' han*) Se *Hopp, int.*

HOPPSPINDEL, m. 2. pl. — *spindlar.* Ett slägte af spindlarna, svart, med hvita ränder; griper sitt rof under språng ifrån någon gren ell. annat högt fotfäste. *Salticus scenicus.*

HOPPSTJERT, m. 2. Insekt af Kryparnes ordning, $\frac{1}{10}$ tum lång, med en tvåklufven stjert, genom hvars tillhjälp han hoppar på marken. *Podura aquatica.*

HOPPTOSSA, f. 1. 1) Skämtvis för Groda. 2) (fam.) Flicka, som icke gör annat än springer och hoppar.

HOPRADA, v. a. 1. Ställa, lägga, samla ihop i rad. — Äfv. *Rada ihóp.* — *Hopradande, n. 4.*

HOPRAFSA, v. a. 1. Hastigt och vårdslöst samla ihop, utan urval. — Äfv. *Rafsa ihóp.* — *Hoprafande, n. 4. o. Hoprafning, f. 2.*

HOPRETA, v. a. 1. Reta människor till strid eller tvist med hvarandra. — Äfv. *Reta ihóp.* — *Hopretande, n. 4. o. Hopretning, f. 2.*

HOPRIMMA, v. a. 1. Hopskrifva rimmad vers. — Vanligare *Rimma ihóp.* — *Hoprимmande, n. 4.*

HOPRINGA, v. a. 2. Genom ringning hopsamla. — Brukligare *Ringa ihóp.* — *Hoprिंगande, n. 4. o. Hopringning, f. 2.*

HOPROFFA, v. a. 1. Genom roffande samla. — Äfv. *Roffa ihóp.* — *Hoproffande, n. 4. o. Hoproffning, f. 2.*

HOPROPA, v. a. 1. o. 2. Samla genom ropande. — Äfv. *Ropa ihóp.* — *Hopropane, n. 4.*

HOPRÖRA, v. a. 2. 1) Genom omröring hopblanda. — 2) (fig.) Utan ordning, reda, urskilning och samband blanda ihop det ena med det andra. *H. de mest olikartade ämnen.*

HOPSALA, v. a. 1. (fam.) Samla genom små frivilliga tillskott af flera personer. — Vanligare *Sala ihóp.* — *Hopsalande, n. 4. o. Hopsalning, f. 2.*

HOPSINKA, v. a. 1. Genom sinkning åter laga ihop. *H. söndrigt porslin.*

HOPSITTA, v. n. 3. (böjes som *Sitta*) Sitta hopfästad. — Vanligare *Sitta ihóp.*

HOPSJUNGA, v. a. 3. (böjes som *Sjunga*) Genom sjungande samla. *Hon har h-git en stor förmögenhet.* — Äfv. *Sjunga ihóp.* — *Hopsjungande, n. 4.*

HOPSJUNKA, v. n. 3. (böjes som *Sjunka*) Småningom minskas i volym, omsång, så att höjden blir mindre. — Äfv. *Sjunka ihóp.* — *Hopsjunkande, n. 4. o. Hopsjunkning, f. 2.*

HOPSKARFVA, v. a. 1. Genom skarf eller skarfvar hopfoga. — Äfv. *Skarfva ihóp.* — *Hopskarfvande, n. 4. o. Hopskarfning, f. 2.*

HOPSKJUTA, v. a. 3. (böjes som *Skjuta*) 1) Skjuta föremål ifrån deras plats, så att de komma tillsammans. — 2) Samla genom tillskott. Har till subjekt dem, som göra tillskottet. *H.*